

Miserend

Klotildliget:

november 6. vasárnap	
ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>2Mak 7,1-2.9-14</i>	
<i>2Tessz 2,16-3,5</i>	
<i>Lk 20,27-38</i>	

november 8. kedd	18 óra
november 10. csütörtök	18 óra
november 12. szombat	18 óra

november 13. vasárnap	
ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>Mal 3,19-20a</i>	
<i>2Tessz 3,7-12</i>	
<i>Lk 21,5-19</i>	

Pilisjászfalu:

november 13. vasárnap	17 óra
------------------------------	--------

Piliscsaba:

november 6. vasárnap	
ünnepi szentmise	11 óra
október 31. hétfő	17 óra
november 11. péntek	17 óra
november 12. szombat	17 óra
november 13. vasárnap	
ünnepi szentmise	11 óra

November 10-én a pilisjászfalusi kápolnában 21 órától szentségimádást tartunk.

November 11-én, pénteken 21 órakor taizéi ima lesz az Egyházközségi Nővérek Kápolnájában.

November 12-én 9 órától a ligeti plébánián kert és plébániatakarítás majd közös ebéd lesz. Mindenkit szeretettel várunk.

November 12-én 10:30-kor Székesfehérváron a Prohászka templomban családok szentmisét fognak celebrálni, amely keretében a magyar szent család ereklyéi előtt, Szent István, Boldog Gizella és Szent Imre oltalmába ajánlják a jelenlévő családokat. Ha valamilyen család ezen részt szeretne venni, estig kérem jelezze.

November 13-án 9 órakor szlovák nyelvű szentmisét ünneplünk a nagytemplomban.

November 20-án a ligeti Karitászcsoport Erzsébet napi vásárt tart. Kérjük a kedves Testvéreket, hogy járuljanak hozzá jó állapotban lévő dísz tárgyakkal, háztartási eszközökkel, játékokkal, könyvekkel a vásárhoz, melynek bevételéből tudjuk Karácsonykor megajándékozni az időseket és támogatni a rászorulókat.

Heti imaszándékunk:

hitünk megerősödéséért.

„Ne törjétek fejeteket.”

Ez egy olyan apokaliptikus szöveg az újszövetségben, amely az apokaliptika minden túlzása ellen fellép. Az ószövetségi prófétai műfajnak egy sajátos esete, amely Kr. e. 3. századtól a Kr. u. 3. századig meghatározó stílusa volt a prófétai beszédmódnak. Erre számos ószövetségi és újszövetségi ún. apokrif irat a példa. A történelemtől és annak végéről ún. „jelek” által töprengett az apokaliptikus szerző. Leginkább az érdekelte, hogy az isteni beavatkozás a történelemben milyen változást fog eredményezni.

A műfaj eredetére vonatkozóan több spekuláció született, egyesek perzsa eredetűnek vélik ezt a prófétai stílust, mások a papi körökből származtatják, de akadnak olyanok is, akik ezt a szemléletmódot a babiloni fogságból eredeztetik, és kiváltó okának az Isten Igéjébe vetett bizalom megrendülését tartják. Az újszövetségi apokaliptika Jézus fellépésével és személyének történelmi értelmezésével kezdődik, de ettől különbözik a végidőre vonatkozó várakozás. Ennek legfőbb állítása, hogy Krisztus, mint a történelem ítélő bírója,

diadalmasan visszatér a földre. Meg kell jegyezni, hogy Jézus a Keresztelő János által meghirdetett apokaliptikát fenntartásokkal kezelte, és Jézusnak az apokaliptikus megnyilvánulásai igen gyérek. Az Isten országának eléréséről szóló tanítása ugyan apokaliptikus, mert csak így tudja kifejezni országa történelem felettségét. Jézusnak a végítéletéről szóló kijelentései viszont apokaliptikusak.

Ennek következtében nincs megállapodás az ezegéták között arról, hogy ennek a szakasznak a mondanivalója mire is vonatkozik. Egyesek úgy vélik, a Jeruzsálemi templom pusztulására, a zsidó világ végére, mások arról beszélnek, hogy ez a szakasz a keresztény világ leáldozásáról beszélt. Mindenesetre a képek egy, a világban és a történelemben bekövetkező fordulatról beszélnek, a mulandó és az állandó, a veszendő és a megmaradó problémáját állítva elének. A szakasz képei kétségtelenül első jelentésükben a Jeruzsálemi templom pusztulását szemléltetik. Talán tisztán profetikus szöveggel állunk szembe, Jézus előre megjövendölte, hogy a templom el fog pusztulni.

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
Megjelenik: minden vasárnap
2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Szilágyi Szabolcs
(30) 611-1296
px.sacerdos@gmail.com

De a templom pusztulását leíró félelmetes képek, másodlagos jelentést is hordoznak. A kíséret események részletei és tanácsai már nem egy zsidó közösségnek, hanem Jézus követőinek vannak címezve.

Sokan arról kezdtek gondolkodni, hogy mikor következnek be ezek az események, és a látomásirodalom újra teremtésében nagy szerepet játszott az, hogy annak ellenére, hogy a szöveg mondja „ne törjétek fejeteket” különböző jeleket azonosítottak a világvégével. Amikor az emberiség, vagy egy, vagy több emberi közösség apokaliptikus félelme felerősödött, a jeleket koruk eseményeire értelmezték.

Pál a 2. Tesz levélben kénytelen volt szembenézni ezzel a tévedéssel, mivel az általa alapított közösségben is sokan még saját életükben várták Krisztus visszatérését és a világ végét. A Kr. u. 6. századig nem csitult el ez a félelem, majd minden ezredfordulón újra fellángolt.

Két hibát követhetünk el eme szöveg értelmezése kapcsán. Az egyik hiba, hogy mindenütt a világ végének jeleit látjuk, és a szimbolikus képeket valóságos katasztrófaképeknek fogjuk fel. A másik hiba, hogy ezt az egész gondolkodást túlhaladott elképzelésnek tekintjük. Az elsők az lesz a következménye, hogy az egyházat és az embereket látnokok tartják indokolatlan rettegésben, mindenütt jelenéseket sejtve. A második végtel szerint inkább berendezkedünk erre a világra, és nem gondolunk a végre. Nem mérlegeljük a cselekedeteinket, hogy mi a maradandó és mi a veszendő bennünk, mi az örök érték és mi a veszendő. Az ilyen egyház és az ilyen hívő csak cégernek tekinti a keresztet és jól hangzó szlogennek Jézus nevét, de jó esetben is az általános humanizmus szintjén marad meg. Mindkét csapdát illenék elkerülni.

forrás: Virtuális Plébánia

Halottak napján délután a Szentatya a római Flaminio-temetőben mutatott be szentmisét. Szabadon fogalmazott rövid beszédében a halál elkerülhetetlenségéről és a csalhatatlan remény bizonyosságáról elmélkedett.

Jób sötétben volt, a halál kapujában. És abban szorongással, fájdalommal, szenvedéssel teli helyzetben Jób reménységet hirdet: „Tudom, hogy megváltóm él, és végül feltámadok a földből... testemben látom meg Istenemet, én magam látom majd őt: saját szememmel” [Jób 19,25.27].

A halottakra való emlékezésnek két jellemzője van. Egyik a szomorúság: egy temető szomorú, szeretteinkre emlékeztet, akik már elmentek, de a jövőre, a halálra is emlékeztet. Ebben a szomorúságban azonban mi virágokat hozunk, a reménység jeleként, azt is mondhatnám, az ünnep jeleként, amely még később ránk vár, nem most. A szomorúság keveredik a reménységgel. Ez az, amit mindannyian érzünk ma ezen a szertartáson, amikor

emlékezünk szeretteinkre, földi maradványaik mellett, és remény tölt el minket.

Azt is érezzük, hogy ez a remény segít bennünket, hiszen nekünk is meg kell tennünk ezt az utat. Mindnyájan meg fogjuk tenni ezt az utat. Előbb vagy utóbb, de mindnyájan. Fájdalommal, több vagy kevesebb fájdalommal, de mindnyájan. De a remény virágával, azzal az erős kötéllel, amely a túlvilágba vet horgonyt. És ez a horgony nem csal meg: ez a feltámadás reménye.

Aki ezt az utat előttünk elsőként tette meg, az Jézus. Mi azt az utat járjuk végig, amelyen ő végigment. És aki megnyitotta a kaput, az ő maga, Jézus: keresztjével megnyitotta a reménység kapuját, megnyitotta nekünk a kaput, hogy

bemehecsünk oda, ahol majd szemléljük Istent. „Tudom, hogy megváltóm él, és végül feltámadok a földből... testemben látom meg Istenemet, én magam látom majd őt: saját szememmel.” Ma ezzel a kettős emlékezéssel térjünk haza:

emlékezünk a múltra, szeretteinkre, akik már elmentek; és emlékezünk a jövőre, az útra, amelyet meg fogunk tenni. Azzal a bizonyossággal, annak biztos tudatában, ami Jézus ajkáról fakadt: „És én feltámasztom az utolsó napon” [Jn 6,40].

**Kovács Márton a Halottak napi megemlékezésen
(A felvétel 2014-ben készült.)**

Kovács Mártonra emlékezve

Három hete, hogy egy e-mail tudatta, Marci ma hajnalban 5.49-kor meghalt. Keményen koppantak a szavak. A rövid üzenet egy visszavonhatatlan tényt közölt. Marci, aki nélkül a plébánia liturgikus élete elképzelhetetlen, elment.

Több mint harminc éve, hogy a ligeti állomás egy ismeretlen fiatal házaspár szállt le a vonatról. Az asszony áldott állapotban, nehéznek tűnt kezében a könyvekkel megrakott táská. Segítettem nekik. Így ismertem Marcit és Jutkát. Így érkeztek meg, hogy otthon legyenek Klotildligeten. Ha Marcira gondolok, ez a kép mindig eszembe jut. Később sokat

beszélgettünk, összebarátkoztunk. Ők voltak a tanúk az esküvőnkön.

Legutóbb már a kórházban volt, amikor felhívott, és lediktálta a Szívügyben megjelenítendő hirdetést. Még ott is gondot fordított arra, hogy az énekes zsolozsma híre mindenkihez eljusson.

Most a temetőben gyülekeztünk, hogy elkísérjük Marcit utolsó földi útjára. Összegyűltek, akik szerették őt. Sokan jöttek. Nagyon sokan. Mert Marcit sokan szerették.

A búcsúztató szavakat Laci atya mondta. Kiemelte, hogy Marci hitében következetes, életében szelíd volt. Szerénységét mutatja, hogy a háttérben maradvá szolgált. (Bemutatható képet is alig találtam róla.)

Marcit utolsó útján megható és felemelő módon népzene kísérte, bizonyosággal annak a mély meggyőződésnek, amely – Morus Tamás szavaival – a gyászjelentésen is megjelent:

„Semmi nem történhet velem, amit Isten nem akar. Ha pedig ő akarja, bármennyire nehéznek tűnik is, biztos, hogy ez a legjobb.”

Rétlaki László

Az elsőáldozások, a bérnálás és az ezekre való felkészítő időpontjait januárban tesszük közzé, és akkor lehet majd ezekre jelentkezni.

A Püspöki Kartól érkezett egy felhívás, amiben kérnek minden hívőt, hogy csatlakozzanak ahhoz a kezdeményezéshez, amelynek aláírásával egy horizontálisan

alkalmazható szabályozást szeretnénk elérni, amely meghatározza a házasság és a család értelmezését az EU-ban: a házasság egy férfi és egy nő szövetsége, és a család a házasságon és/vagy leszármazáson alapul. A kezdeményezéshez a sekrestyében található aláíróíveken, vagy az interneten a **www.mumdadandkids.eu/hu** honlapon lehet csatlakozni.